

Woensdag 24 maart

Ik open mijn ogen en Geel is terug. Alleen heeft ze deze keer een groene jurk aan.

'Hoi Geel. Wat leuk dat je er weer bent.'

'Ik ben Geel niet. Dat is mijn zus. Ik ben Groen.'

'Je ziet er anders precies hetzelfde uit, op je jurk na. Heb je nog meer zussen?' Ik snap niet waarom ik het vraag, maar het is het eerste wat er in me opkomt.

'Ja, we zijn met zijn vieren. Geel, Groen, Blauw en Roze.'

'Kan jij ook zo mooi zingen?'

'Nee, daarvoor moet je bij Geel zijn. Ik kan wel verhalen vertellen. Zal ik er eentje vertellen?'

'Ja, graag. Ik lig me hier te pletter te vervelen.'

'Ze begint te vertellen, maar na een paar minuten word ik moe en sluit ik mijn ogen. Als ik ze weer open is Groen verdwenen.'

's Morgens ben ik heel vroeg op en lig ik de minuten weg te kijken. Wat duurt de dag lang nu ik wakker ben. Het meest irritante is dat ik me vrijwel niet kan bewegen met alles wat er aan me vastzit en ik ervaar hoe vervelend het is om niet te kunnen praten.

De slang in mijn keel lijkt vol vocht te zitten en ik krijg het benauwd. Ik druk op het belletje. Die wil ik constant in mijn linkerhand hebben. Het kost me de nodige moeite om met mijn duim op de knop te drukken, maar het lukt. Ik zie hoe de verpleegkundige op de gang haar beschermde kleding aandoet en binnenkomt.

'U heeft gebeld?'

Ik knik. Hoe maak ik haar duidelijk dat ik het benauwd heb? Ze kunnen het vocht wegzuigen, dat hebben ze eerder gedaan. Hoe ik dat weet? Geen idee. Waarschijnlijk gebeurde het op een moment dat ik redelijk bij was.

Ineens krijg ik een idee. Ik probeer mijn linkerhand op te tillen. Dat kost veel moeite en het doet zeer. De infusen werken niet echt mee, maar het lukt. Ik wijs in de richting van de buis in mijn mond. Eerst snapt ze het niet, maar dan stelt ze de verlossende vraag: ‘Moet ik het vocht wegzuigen?’ Ik knik. Gelukkig, ze heeft het begrepen voordat ik stik.

‘Dit kan even vervelend zijn. U gaat ervan hoesten,’ waarschuwt ze me. In de buis wordt een tweede kleinere buis geschoven. Ik voel hem richting mijn longen gaan en het voelt inderdaad niet prettig, maar de voordelen wegen op tegen de nadelen. Het vocht wordt weggezogen en ik kan weer goed ademen.

Dan komt het tweede probleem. Hoe leeg mijn maag en darmen ook waren toen ik het ziekenhuis indraaide, ik voel nu aandrang. Naar het toilet kan ik niet, dat hadden ze bij de opname op de IC al uitgelegd. De enige mogelijkheid is een po in bed. Vreselijk, ik voel me net een klein kind, maar eerst duidelijk maken wat de bedoeling is. Ik wijs in de richting van de kasten waar de po staat. Dit is een grotere uitdaging en het raad-spelletje begint. De verpleegkundige noemt allerlei dingen op die in de aangewezen richting staan, maar telkens mis. Dan loopt ze naar de kast toe en begint zelf een voor een alles wat daar staat aan te wijzen. Na de derde keer is het raak. Ze wijst richting de po.

Weer knik ik. Gelukkig, ook dit is gelukt. De verdere handelingen zal ik jullie besparen, echt plezierig was het niet. Ik heb een kurkdroge strot. Dat komt door die stomme buis in mijn keel. Met een staafje waar een groen sponsje op zit,

wordt mijn mond regelmatig vochtig gemaakt. Wat snak ik naar een lekker glas drinken.

De ochtend gaat tergend langzaam voorbij. Ik krijg de afstandsbediening van de televisie die boven mijn bed hangt en begin vol goede moed aan het ochtendjournaal. Een beetje afleiding is lekker, maar na tien keer hetzelfde verhaal te hebben gehoord over een containerschip dat vastligt in het Suezkanaal is de lol er snel af. Ineens besef ik mij hoeveel dagen ik hier al lig. Zondag werd ik in slaap gebracht en het is nu woensdag. Voor mijn gevoel is het maandag of hooguit dinsdag. Ik ben hele dagen kwijt waarin van alles is gebeurd. Hoe zal het thuis gaan?

Gelukkig, er komt weer een verpleegkundige binnen. Even wat afleiding. Er wordt wat bloed afgetapt, de infusen worden nagekeken en ik krijg een fraxiparine injectie (*) tegen de trombose. 'In welk been wilt u het hebben?'

Weet ik veel. Maakt dat wat uit dan? Ik haal mijn schouders op. Ram dat spuitje er maar ergens in. Als de verpleegkundige mijn benen ontbloot zie ik dat er al meerdere punctiegaatjes zitten. Blijkbaar heb ik deze injecties al vaker gehad, maar dit is de eerste keer dat ik het bewust meemaak. Ik voel er weinig van.

Er lijkt geen einde te komen aan de ochtend. Om toch wat te doen te hebben, zet ik de televisie maar weer aan. Ik zap wat heen en weer. Op de commerciële zenders zijn alleen reclames voor onzinnige producten. Dan maar wat tekenfilmpjes kijken. Met hangen en wurgen kom ik de morgen door. Ik hoop dat dit geen dagen gaat duren want dan word ik gillend gek.

Aan het eind van de ochtend komt er iemand langs van de fysio. Hij komt wat testjes doen, voornamelijk om te kijken hoeveel kracht ik in mijn spieren heb. Ik moet zijn hand wegduwen, in zijn hand knijpen en met mijn benen kracht

zetten. De spierkracht valt mij en de fysiotherapeut mee. Als ik wil mag ik in bed oefeningen doen om de kracht in mijn spieren te verhogen. Heel simpele oefeningen zoals mijn handen op en neer bewegen of mijn voeten draaien.

De middag verloopt hetzelfde als de ochtend. Regelmatig komen verpleegkundigen langs om bloed af te nemen of infusen te vervangen. Ze weten inmiddels wat ik bedoel als ik naar de buis in mijn mond wijs.

De enige afleiding 's middags is iemand van de technische dienst die op de gang een lamp vervangt. Tja, wie het kleine niet eert ...

Voor de zoveelste keer zet ik de televisie aan. Er zal nu toch wel iets leuks zijn. Nou vergeet het. Herhalingen van herhalingen.

's Middags val ik in slaap en als ik wakker word weet ik niet meer waar ik ben. Ik lig heel raar opgevouwen in bed. Dat heb ik blijkbaar in mijn slaap gedaan. De koptelefoon van de televisie heb ik nog op en ik snap niet waar dat geluid vandaan komt. Langzaam komt het besef terug dat ik op de IC lig.

'Vanavond is er voetbal op TV,' zegt een arts. Hij komt me bekend voor. Volgens mij heb ik hem ook op de spoedeisende hulp gezien. Aan de andere kant, iedereen lijkt op elkaar. Ze hebben allemaal een geel schort aan en mondkapje voor.

Ik knik. Voetbal. Ach, waarom niet. Het is tenslotte afleiding en als ik hoor dat het een kwalificatiewedstrijd is voor het WK word ik nog enthousiast ook. Nederland tegen Turkije. Dat kan een leuke wedstrijd worden.

Er is weinig aan. Het spel is belabberd en Nederland komt al snel achter te staan. Tijdens de wedstrijd komen mijn vader en dochter op bezoek. Ze hebben een hele stapel

kaarten bij zich. Die hebben de afgelopen twee dagen de weg naar de brievenbus thuis gevonden.

Mijn dochter leest voor van wie ze zijn, maar het gaat langs me heen. Ik knik op de juiste momenten en merk dat concentreren veel moeite kost.

Na de kaarten start ze een videobelconnectie met het thuisfront. Dan kunnen die ook zien dat ik wakker ben. Mijn vrouw praat even tegen mij en ook mijn oudste zoon. Ik zwaai terug.

Na het bezoek slaat de verveling wederom toe. Toch maar weer televisiekijken. Ik ben het al snel zat en ga slapen. Voordat ik het doorheb krijg ik opnieuw bezoek. Er fladderen vier feeën door mijn kamer.

'Wat leuk om jullie een keer alle vier te zien.'

Ze giechelen een beetje als tienermeisjes.

'We komen afscheid nemen,' zegt Geel.

'Afscheid nemen? Gaan jullie verhuizen?'

'Nee, gekkerd. Wij niet. Jij gaat binnenkort verhuizen. Je ziet er al veel beter uit als de eerste keer dat ik hier was. Ik denk dat je snel naar een andere afdeling gaat.'

'Maar daar kunnen jullie toch ook op bezoek komen?'

'Nee, wij wonen op deze verdieping. De mensen hier hebben ons het hardst nodig.'

'Wat jammer. Ik vond het wel gezellig.'

'We moeten gaan want er komt een verpleegster aan en die mag ons niet zien. Doe en hopelijk niet tot ziens.'

De deur gaat open. Het licht wordt aangedaan en de feeën zijn verdwenen. Ik zal ze niet verraden. Dit is mijn geheimpje.

'We hebben overleg gehad met de arts. Als het zo goed blijft gaan, wordt morgen de tube verwijderd.'

Gelukkig, een lichtpuntje. Wat zal ik blij zijn als dat ding uit mijn keel is. Kan ik eindelijk weer praten. Warempel, alleen die gedachte al zorgt ervoor dat ik snel in slaap val.

Fraxiparine

Fraxiparine is een antistollingsmiddel en wordt door middel van een injectie in de buik of bovenbenen toegediend. Het wordt gegeven ter voorkoming van trombose (stolsols in het bloed) bij mensen die bedlegerig zijn.